Journal of Tourism
Leisure and Hospitality Management
วารสารการจัดการการท่องเที่ยว นันทจิตและจิตบริการ

ความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อสภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร

Expectations of Tourists on The Tourism Readiness of Silom Walking Street Bangkok

สิริลักษณ์ พิชัยณรงค์, วัสราภรณ์ ละนิล, ธัญญรัตน์ ศิริเขตรกรณ์, และชนัญธิดา แสงสุวรรณ
Siriluk Pichainarongk, Wassaraporn Lanil, Thanyathip Chatraksa and Chananthida Saengsuwan
อาจารย์และนิสิตโครงการจัดตั้งวิทยาเขตสุพรรณบุรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
Teachers and students of the Suphanburi Campus Establishment Project Kasetsart University
E-mail : sirluk.pic@ku.th
Received September 6, 2021 Revise September 10, 2021 Accepted December 31, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อสภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานครโดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมทางการท่องเที่ยวของของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานครโดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวถนนคนเดินสีลม จำนวน 400 คนโดยใช้วิธีของ W.G.Cochran เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีช่วงอายุ 20-25 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีสถานภาพโสด อาชีพนักเรียนหรือนักศึกษา และมีรายได้ต่ำกว่า 9,000 บาทและศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม โดยรวมอยู่ในระดับศักยภาพพร้อมมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการเข้าถึง และ ด้านกิจกรรม อยู่ในระดับศักยภาพพร้อมมากมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านสิ่งดึงดูดใจ อยู่ในระดับศักยภาพพร้อมมาก และน้อยที่สุดคือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับศักยภาพพร้อมมาก

คำสำคัญ : ความคาดหวัง, การท่องเที่ยวถนนคนเดินสีลม

Abstract

This study aimed to study the Expectations of tourists on the tourism readiness of Silom Walking Street. Bangkok through the perspective of Thai tourists Expectations of tourists on the tourism readiness of the Silom Walking Street. Bangkok Through the perspective of Thai tourists The sample group used in the study was 400 Thai tourists visiting

Silom Walking Street. Data were collected by using the W.G.Cochran method. Data collection tools were questionnaires for statistical analysis including percentage, average, and standard deviation. The study found that Most tourists are male, aged between 20-25 years, bachelor's degree, single status, occupation, student. And have an income below 9,000 The overall potential level of tourism readiness was very ready. When considering each aspect, it was found that The aspect of accessibility and activity was at the highest level of potential, The aspect of attraction was at a high level. The lowest potential level was facilities.

Keyword: Expectation, The tourism Silom Walking Street

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีการขยายตัวสูง มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้ไปสู่ชุมชน นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่งรวมทั้งส่งเสริมการค้าและการลงทุนด้วย เมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศ ส่งผลให้เศรษฐกิจฟื้นตัวในระยะเวลาที่รวดเร็วอีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้อุตสาหกรรมอื่นๆ ฟื้นตัวตามไปด้วย ปัจจุบันรูปแบบการท่องเที่ยวได้เปลี่ยนแปลงไป กระแสความรับผิดชอบต่อสังคมสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์ประเพณี รวมถึงวัฒนธรรมดั้งเดิมกำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว และมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกาลังปรับเปลี่ยนสภาพไปสู่การจัดการที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ของชุมชน ตลอดจนมุ่งเน้นสิ่งแวดล้อมและฐานทรัพยากรของพื้นที่เป็นสำคัญ ดังนั้นจึงเป็นโอกาสในการสร้างเอกลักษณ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับในระดับสากล (แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2554) ประเทศไทย เป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งในด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ ประเพณี และศิลปวัฒนธรรม ที่มีความเป็นเอกลักษณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งดึงดูดของนักท่องเที่ยว จึงทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทำรายได้เป็นอันดับหนึ่งของประเทศไทย โดยในปี 2560 องค์กรการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (United Nations World Tourism Organization, 2017) ได้จัดรวบรวมข้อมูลจากทุกประเทศทั่วโลกและจัดอันดับประเทศที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนมากที่สุด โดยที่ประเทศไทยติดเป็นอันดับ 9 มีนักท่องเที่ยวกว่า 32.6 ล้านคน ทำให้สร้างรายได้ให้กับประเทศไทยหลายแสนล้านบาท ซึ่งในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทยยังคงมีความเป็นเอกลักษณ์ทางด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันไป รวมถึงในแต่ละจังหวัดมีเอกลักษณ์ทางด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันออกไปเช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม โดยผ่านมุมมองชาวไทย เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนสืบต่อไป

วัตถุประสงค์

1.เพื่อศึกษาความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อสภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานครโดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2.เพื่อศึกษาความพร้อมทางการท่องเที่ยวของของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานครโดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย

การทบทวนวรรณกรรม

รูปแบบการท่องเที่ยว

ปัจจุบันจึงเกิดรูปแบบท่องเที่ยวที่หลากหลารูปแบบทั้งการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับชุมชนธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสามารถแบ่งการท่องเที่ยวออกเป็นรูปแบบต่างๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน และ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยได้มีการเจริญเติบโตในภาคการท่องเที่ยว เป็นอย่างมาก ซึ่งรัฐบาลทุกสมัยได้เห็นความสำคัญของการท่องเที่ยวมาโดยตลอด จึงทำให้การท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการพัฒนารูปแบบในการท่องเที่ยวที่หลากหลายเป็นอย่างมาก เนื่องจากการท่องเที่ยวสามารถนำเงินจำนวนมหาศาลเข้าประเทศได้ (ธนายุทธ อังกิตานนท์. (2562).

การเติบโตของการท่องเที่ยวนำไปสู่การพัฒนารูปแบบของการท่องเที่ยวโดยการให้ความสนับสนุนจากภาครัฐให้มีการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคประชาชนในส่วนของการท่องเที่ยว โดยการพัฒนาถนนให้เป็นพื้นที่สาธารณะในบางเวลา โดยมีกิจกรรม และการค้าควบคู่ไปด้วย ซึ่งเรียกว่าถนนคนเดิน เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและส่งเสริมการท่องเที่ยว เมื่อแนวคิดการใช้ถนนเพื่อกิจกรรมสาธารณะและการท่องเที่ยวแพร่หลายในสังคมไทย ถนนคนเดินจึงเกิดขึ้นจากการทำตามอย่างกันมา จนเกิดเป็นรูปแบบพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน คือ ปิดถนนให้คนเดิน บางวันและบางเวลา การพัฒนาพื้นที่สาธารณะแบบถนนคนเดิน (Walking Street) ซึ่งมีรูปแบบที่คล้ายกับ ถนนตลาด (Market Street) เป็นการสะท้อนลักษณะเฉพาะของสังคมไทยในแง่ของการใช้ถนน เป็นพื้นที่สาธารณะและตลาดในเวลาเดียวกัน ถนนคนเดินยังเป็นพื้นที่ที่มีรูปแบบกิจกรรมและการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย โดยมีผู้ใช้งานที่หลากหลายเช่นกัน ซึ่งสะท้อนประเด็นการเป็นพื้นที่สาธารณะ สำหรับคนทุกชนชั้นโดยเฉพาะกลุ่มผู้ค้าเร่ ผู้ผลิตรายย่อย นักศึกษา นักท่องเที่ยว (Pike, Steven D. (2009).

สืบเนื่องมาถึงปัจจุบัน รัฐบาลได้ทำการจัดตั้งโครงการ “ถนนคนเดิน (Walking Street) พื้นที่เยาวราช สีลม และข้าวสาร” เป็นหนึ่งในโครงการ “เดิน กิน ชิม เที่ยว” เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวตามนโยบาย โดยมีเป้าหมายช่วยส่งเสริมร้านค้าแผงลอยที่เคยถูกจัดระเบียบทางเท้าให้เข้ามาตั้งร้านภายในงานได้

จากการตอบรับถนนคนเดินที่สีลม ทำให้รัฐบาลเห็นว่ารูปแบบกิจกรรม “ถนนคนเดิน” นอกเหนือจากจะสอดคล้องกับแผนพัฒนาเมือง โดยเฉพาะเมืองใหญ่ในภูมิภาค ยังสามารถปรับปรุงรูปแบบกิจกรรมใน “ถนนคนเดิน” ให้สอดรับกับความต้องการท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม ทั้งในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว การกระตุ้นเศรษฐกิจชุมชน ตลอดจนการส่งเสริมคุณภาพชีวิตสำหรับคนในเมืองใหญ่นั้นๆ มีผู้ขนานนามถนนสีลมว่า "ถนนคนเดินของกรุงเทพฯ" โดยถนนสีลมมีสำนักงานใหญ่ธนาคาร โรงแรม อาคารสำนักงาน ตลอดจนศูนย์การค้าขนาดใหญ่เรียงรายอยู่ทั้งสองฟากถนน และเป็นถนนท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งซื้อสินค้าและขายของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยวตามบาทวิถีในเวลากลางคืน รวมทั้งใน “ซอยละลายทรัพย์” นอกจากนี้ ยังเคยมีโครงการวัฒนธรรมปิดเป็นถนนคนเดินในวันอาทิตย์ (Samapundo, S., Climat, R., Xhaferi, R., & Devlieghere, F. (2015).

จากที่กล่าวมาข้างต้น ถนนคนเดินข้าวสาร และถนนคนเดินเยาวราช ต่างก็เป็นถนนคนเดินที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติมาก่อนแล้ว แต่ถนนคนเดินสีลมนั้น ปัจจุบันกลับกลายเป็นถนนสายธุรกิจ ที่มีแต่ Office Building ไม่ใช่ถนนยอดนิยมสำหรับการท่องเที่ยว เหมือนถนนอีก 2 เส้นข้างต้น และผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับถนนคนเดินสีลม โดยพบว่าแต่เดิมนั้นถนนคนเดินสีลม เคยเป็นถนนคนเดินแห่งแรกในประเทศไทย อ้างอิงจากโครงการถนนคนเดินในประเทศไทยของรัฐบาล แต่กลับไม่ได้เป็นที่นิยมในปัจจุบัน และกลายเป็นถนนเส้นธุรกิจไปในที่สุด ทำให้ผู้วิจัยเกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับความพร้อมทางด้านต่างๆ ของถนนคนเดินสีลม ที่ทางรัฐบาลมีนโยบายจัดตั้งให้เป็นหนึ่งในถนนคนเดิน ว่าศักยภาพทางด้านต่างๆ ว่ามีความพร้อมเพียงพอในการกลับมาเป็นถนนคนเดินอีกครั้งหรือไม่

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลมจังหวัดกรุงเทพมหานครโดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพ ความพร้อมทางการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ถนนคนเดินสีลม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ สามารถใช้เป็นแนวทางในการสร้างศักยภาพด้านความพร้อมทางการท่องเที่ยวได้ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้การรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม (Questionnaire) โดย ประชากรที่นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยอายุ 18 ปี ขึ้นไป ที่เดินทางมาท่องเที่ยวภายในถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยขนาดตัวอย่างวิธีของ W.G.Cochran (1953) โดยได้กำหนดสัดส่วนของประชากรที่ต้องการจะสุ่มร้อยละ 50 ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 จากการคำนวณได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 384 คน ซึ่งผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 16 คน ดังนั้น กำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย คือ 400 คน เพื่อป้องกันการผิดพลาดของ แบบสอบถาม โดยอาศัยการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวกหรือแบบบังเอิญ (Convenient or Accidental Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามการศึกษาศักยภาพ ความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยแบบสอบถามเป็นลักษณะปลายปิดและปลายเปิด (Close ended and Open ended Questionnaire)

โครงสร้างของแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน เป็นคำถามลักษณะปลายปิด ส่วนที่ 2 การสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยผ่านมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวไทย คำถามมีลักษณะปลายปิดโดยใช้องค์ประกอบการท่องเที่ยว 4A ได้แก่ ด้านความดึงดูดใจ (Attraction) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) และด้านกิจกรรม (Activity) (Dickman S, 1996) คำถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ เป็นแบบสอบถามมีลักษณะปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอแนะความคิดเห็นที่ ต้องการเพิ่มเติมในด้านศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลข้อมูล โดยการนำแบบสอบถามที่ได้ รวบรวมมาดำเนินการบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำค่าทางสถิติมาอ่านค่าตีความ และอธิบายในรูปแบบของ สถิติเชิงพรรณนา (Description Statistic) ประกอบด้วย ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพและรายได้ต่อเดือน โดยใช้ค่าสถิติในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ข้อมูลในด้านศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้องค์ประกอบการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 4A ได้แก่ ด้านความดึงดูดใจ (Attraction) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ด้านสิ่งอ้านวยความสะดวก (Amenity) และด้าน กิจกรรม (Activity) โดยใช้ค่าสถิติในการวิจัย คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (Dickman S, 1996)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อศึกษาศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลม ผลการศึกษาพบว่า จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมาคือ เพศหญิง จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 ตามลำดับ จำแนกตามช่วงอายุ พบว่าส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 20-25 ปี จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาคือ ช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ช่วงอายุ 31-35 ปี จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ช่วงอายุสูงกว่า 40 ปีขึ้นไป จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ช่วงอายุ 26-30 ปี จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ช่วงเวลา 36-40 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ตามลำดับ จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าส่วนใหญ่มีการศึกษาที่ระดับปริญญาตรี จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 รองลงมาคือ การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 ระดับอนุปริญญา หรือ ปวส.จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9 ระดับมัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่า จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 ระดับอื่นๆ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1 ระดับประถมศึกษา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 ตามลำดับ จำแนกตาม

สถานภาพ พบว่าส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 297 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 รองลงมาคือสถานภาพสมรส จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.8 สถานภาพหย่าร้าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 สถานภาพแยกกันอยู่ จำนวน 1 คิดเป็นร้อยละ 0.3 ตามลำดับ 5 จำแนกตามอาชีพ พบว่าส่วนใหญ่มีอาชีพนักเรียน หรือนักศึกษา จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 อาชีพลูกจ้าง หรือ พนักงานเอกชน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16 อาชีพข้าราชการ หรือ พนักงานราชการ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 อาชีพรับจ้าง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 อาชีพเกษตรกรและอื่นๆจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ตามลำดับ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 9,000 บาทจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 รองลงมามีรายได้ 30,001 ขึ้นไป จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26 รายได้ 10,001-20,000 จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21 รายได้ 20,001-30,000 จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 รายได้ 9,001-10,000 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ตามลำดับ

จากการศึกษาศักยภาพความพร้อมทางการท่องเที่ยวของถนนคนเดินสีลมโดยการใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงแบนมาตรฐาน ซึ่งได้ผลวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับศักยภาพความพร้อมมากที่สุด ในด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) มีบรรยากาศความดั้งเดิมของถนนคนเดินสีลมและกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในถนนคนเดินสีลมมีความน่าสนใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 ด้านการเข้าถึง (Accessibility) มีระบบ GPS สามารถนำทางได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) ร้านอาหารมีความหลากหลายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 ด้านกิจกรรม (Activity)กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34

ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการของนักท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ โดยใช้การทดสอบทางสถิติ t-test เพื่อการทดสอบสมมติฐานเนื่องจากค่า Sig. (2-tailed 0.05) สรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อศักยภาพความพร้อมในการเดินทางมาท่องเที่ยว โดยเพศหญิงและเพศชาย ค่าเฉลี่ยที่ออกมาค่าใกล้เคียงกันมาก

เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมท่องเที่ยวและอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 31-35 ปี มีค่าเฉลี่ย 4.43 ให้ความสำคัญในเรื่องของบรรยากาศความดั้งเดิมของถนนคนเดินสีลมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26-30 ปี รองลงมาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 31-35 ปี มีค่าเฉลี่ย 4.30 ให้ความสำคัญในเรื่องของรูปลักษณ์การจัดตกแต่งของถนนคนเดินสีลม สอดคล้องกับรูปแบบของการท่องเที่ยว มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26-30 ปี กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ย 4.46 ให้ความสำคัญในเรื่องวิถีชีวิตของชุมชนที่ถนนคนเดินสีลม มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-25 ปี กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ย 4.23 ให้ความสำคัญในเรื่องห้องน้ำสะอาด และเพียงพอต่อจำนวนของนักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูงกว่า 40 ปี ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูงกว่า มีค่าเฉลี่ย 3.750 ให้ความสำคัญในเรื่องสถานที่จอดรถเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ต่ำกว่า 20 ปี กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 36-40 ปี มีค่าเฉลี่ย 4.50 ให้ความสำคัญในเรื่องมีที่สำหรับนั่งพักให้แก่นักท่องเที่ยวเพียงพอมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูงกว่า 40 ปีขึ้นไป

เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมท่องเที่ยวและการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย 4.53 ให้ความสำคัญในเรื่องของบรรยากาศความดั้งเดิมของถนนคนเดินสีลมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา รองลงมา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษามีค่าเฉลี่ย 4.00 ให้ความสำคัญในเรื่องของกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในถนนคนเดินสีลม มีความน่าสนใจ มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา หรือ ปวส. กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่ามีค่าเฉลี่ย 3.80 ให้ความสำคัญในเรื่องกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในถนนคนเดินสีลม มีความน่าสนใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 5.00 ให้ความสำคัญในเรื่องระยะการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว มีความเหมาะสมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 5.00 ให้ความสำคัญในเรื่องมีป้ายบอกทางที่ชัดเจน และสังเกตเห็นง่ายมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 5.00 ให้ความสำคัญในเรื่องมีระบบ GPS สามารถนำทางได้ มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.50 ให้ความสำคัญในห้องน้ำสะอาด และเพียงพอต่อจำนวนของนักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.50 ให้ความสำคัญเรื่องมีที่สำหรับนั่งพักให้แก่นักท่องเที่ยวเพียงพอมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่ากลุ่ม กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับการศึกษาอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.50 ให้ความสำคัญในเรื่องกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนอาชีพคนในชุมชนได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมท่องเที่ยวและอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร และ อื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.50 ให้ความสำคัญในเรื่องของบรรยากาศความดั้งเดิมของถนนคนเดินสีลมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพลูกจ้าง หรือ พนักงานเอกชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีค่าเฉลี่ย 4.62 ให้ความสำคัญในเรื่องรูปลักษณ์การจัดตกแต่งของถนนคนเดินสีลมสอดคล้องกับรูปแบบของการท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.37 ให้ความสำคัญในเรื่องวิถีชีวิตของชุมชนที่ถนนคนเดินสีลมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพลูกจ้าง หรือ พนักงานเอกชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีค่าเฉลี่ย 4.75ให้ความสำคัญในเรื่องกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในถนนคนเดินสีลมมีความน่าสนใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 5.00 ให้ความสำคัญในเรื่องมีป้ายบอกทางที่ชัดเจน และสังเกตเห็นง่ายมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.62 ให้ความสำคัญในเรื่องมีป้ายบอกทางที่ชัดเจนและสังเกตเห็นง่ายมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพลูกจ้าง หรือ พนักงานเอกชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.62 ให้ความสำคัญในเรื่องมีเส้นทางที่หลากหลายในการเข้าถึง เช่น ราชพฤกษ์ วิภาวดี เป็นต้น มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพลูกจ้าง หรือ พนักงานเอกชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีค่าเฉลี่ย 4.87 ให้ความสำคัญในเรื่องมีระบบ GPS สามารถนำทางได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีค่าเฉลี่ย 4.62 ให้ความสำคัญในเรื่องห้องน้ำสะอาด และเพียงพอต่อ

จำนวนของนักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีค่าเฉลี่ย 4.40 ให้ความสำคัญในเรื่องมีสถานที่จอดรถเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับ จ้างพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.50 ให้ความสำคัญในเรื่องมีจุดบริการนักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ มีค่าเฉลี่ย 4.62 ให้ความสำคัญในเรื่องกิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเอกชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร มีค่าเฉลี่ย 4.62 ให้ความสำคัญในเรื่องนักท่องเที่ยวสามารถซึมซับวัฒนธรรมของชุมชนผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเอกชน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีค่าเฉลี่ย 4.75 ให้ความสำคัญในเรื่องกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนอาชีพคนในชุมชนได้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเอกชน

เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมท่องเที่ยวและรายได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.43 ให้ความสำคัญในเรื่องของบรรยากาศความดั้งเดิมของถนนคนเดินสีลมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้30,000 ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย 4.35 ให้ความสำคัญในเรื่องรูปลักษณ์การจัดตกแต่งของถนนคนเดินสีลมสอดคล้องกับรูปแบบของการท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001-20,000 บาท

ในส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม จากการที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ในการเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง ผลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในถนนคนเดินสีลม พบว่า มีผู้ให้ข้อเสนอ ดังนี้ ควรเพิ่มจุดจอดรถและสุขาให้เพียงพอต่อผู้มาใช้บริการ ควรปรับปรุงสุขาให้มีความสะอาดและถูกสุขอนามัย สินค้ามีราคาสูงซึ่งถูกกำหนดราคาโดยผู้ขาย รัฐบาลควรประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการท่องเที่ยว

อภิปลายผล

ควรพัฒนาทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน ให้เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยวเช่น ความสะอาดของห้องน้ำ จำนวนห้องน้ำและความเหมาะสมของลานจอดรถ ควรมีการจัดฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพของคนในชุมชน เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับคนในชุมชนและเกิดการกระจายรายได้ เช่น มีการสอนทำขนมไทยให้กับนักท่องเที่ยวผู้ที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมและหน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรสนับสนุนการเดินทาง โดยรถขนส่งสาธารณะในการเดินทางเข้าถึงถนนคคนเดินสีลมมากยิ่งขึ้น พร้อมกับประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบและจัดทำป้ายบอกทางถนนคนเดินสีลมให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น รวมถึงควรเพิ่มจำนวนที่นั่งพักสำหรับรับประทานอาหารให้เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับ Omemu, A. M., & Aderoju, S. T. (2009).และอรรทวิท ศิลาน้อย และคณะ(2562) นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อทุกคนโดยรวมมาก และรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ป้ายและสัญลักษณ์ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ และอาชีพต่างกันมีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อทุกคน พระธาตุนาดูน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เนื่องจาก ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวถนนคนเดินสีลมเพิ่มขึ้น เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกิดความประทับใจ และควรมีการศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อถนนคนเดินสีลม จังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ข้อเสนอแนะ

1.

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการท่องเที่ยว(2554). แผนการตลาดการท่องเที่ยวปี 2555. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

ธนายุทธ อังกิตานนท์. (2562). *การจัดจำแนกของบลูม (Bloom's Taxonomy).* (Online). https://il.mahidol.ac.th/th/i-Learning-Clinic/lecturer-and-learning-management-articles/การจัดจำแนกของบลูม-blooms-taxonomy-2/, (8 มกราคม 2563) .

อรรทวิท ศิลาน้อย และคณะ(2562).ความต้องการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพระบรมธาตุนาดูนสำหรับการท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล, ารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 10(2), 130-143

Dickman, S. (1996). **Tourism: An Introductory Text**. (2nd ed). Sydney

Goeldner, C. R.and Ritchies, B. J. (2009). **Tourism: Principles, practices and philosophies.** New Jersey: John Wiley and Sons.

Omemu, A. M., & Aderoju, S. T. (2009). **Food safety knowledge and practices of street food vendors in the city of Abeokuta, Nigeria.** Nigeria: Food Control. (10 กุมภาพันธ์ 2563) .

Pike, Steven D. (2009). *Destination Marketing: an integrated marketing communication approach. Burlington***.** MA: Butterworth-Heinmann.

Samapundo, S., et al.(2015***).****Food safety knowledge,Attitudes and practices of street food vendors and consumers in Port-au-Prince, Haiti.* Haiti: Food Control. (10 กุมภาพันธ์ 2563) .

United Nations World Tourism Organization. (2560). *ไทยติดอันดับ 9 ของประเทศที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนมากที่สุดในโลก พร้อมกวาดรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอันดับ* **3.** (ออนไลน์). https://tourism-krabi.com/2017/09/01/ไทยติดอันดับ-9-ของประเทศ, (7 มกราคม 2563).

Cochran, W.G. (1953**)**. *Sampling Techniques*. New York : John Wiley & Sons, Inc.